

sikkert inde i en Krigssituation; thi det kan ikke ventes, at den paagældende Magt vil finde sig i dette. Der kan saaledes fremkomme stor Fare for, at vor Neutralitet vil blive krænket.

Jeg vil i denne Forbindelse stille et direkte Spørgsmaal til Regeringen. Regeringen vil jo ikke kunne nægte, at der kan komme til at foreligge en saadan Situation, at vor Neutralitet kan blive krænket. Jeg gaar altsaa ud fra — saa elskværdig er jeg i dette Øjeblik —, at den højtærede Forsvarsminister har faaet sine Afrustningsforslag gennemført. Kan vi da fra dansk Side anmode de andre Magter indenfor Folkeforbundet om Militærhjælp, naar vi samtidig maa meddele, hvad de naturligvis for øvrigt ved i Forvejen, at vi ikke har gjort det fjerneste for overhovedet at værne vor Grænse og vort Landomraade? Kan man gøre det? Vil det ikke blive en stor Plet paa vor Ære, i det Øjeblik noget saadant virkelig skulde passere? Nej, ved et saadant Forslag sætter vi os selv udenfor, og det gør vi altsaa paa en Tid, da vi har faaet gammelt dansk Land i vort Væрге; uden at vi har været med i Kampen, er Sønderjylland kommet tilbage, efter at det var blevet frarøvet os i 1864. Det er en given Sag, det maa Regeringen være overbevist om, at ved det Forslag, her stilles, sættes Lidenskaberne i Bevægelse, baade i Sønderjylland og heroppe.

Det er jo heller ikke lutter Fredstoner, man hører, hvad enten man gaar mod Syd eller mod Øst. Vi ved ikke, hvilket Udfald de næste tyske Valg vil faa, men ved de sidste Valg var det jo de yderliggaaende Partier, de tysknationale og Kommunisterne, som gik voldsomt frem. Maaske vil denne Linie blive fortsat, det ved man intet om, men uanset dette kan der uhyre let efter alt, hvad der er foregaaet i vort sydlige Naboland, komme en Gnist og tænde Ild, saa at Landet kommer ud i Revolution, og hvis vi saa ligger fuldstændig afrustede, fuldstændig værgeløse, kan en lille Flok Oprørere feje den Hær til Side, som den højtærede Minister vil stille op; der skal antagelig kun nogle ganske faa Hundrede Mand til, ja, maaske kan hundrede Mand med fire Maskingeværer besørge det. Jeg forstaar ikke, det kan være en forsvarlig Handlemaade fra Regeringens Side at lade Adgangen til Landet være fuldstændig aaben.

Og naar vi vender os mod Øst, mod de forenede socialistiske Sovjetrepublikker, saa er der her en frygtelig Terror indadtil, og udadtil er dette Land en stadig Trusel mod

Nabolandene, mod Verdensfreden, det lægges der ingen Skjul paa. Over hele Verden skal jo Borgerskabet knuses, om nødvendigt med Vaaben i Haand, og hvis det øvrige Europa da vilde følge den danske Regerings Eksempel og afruste Landene fuldstændigt, saa vilde de Herrer derovre mod Øst have let Spil. Vi har jo set et Eksempel paa, hvorledes det er gaaet i et Land, hvor Repræsentanter for den Nation, jeg her taler om, forenede sig med de mest yderliggaaende Kommuniste og førte Landet ud i Borgerkrig. Jeg tænker naturligvis paa Finland. Vi ved, hvorledes der blev hærget og plyndret i dette Land, de har faaet Anskuelsesundervisning deroppe. I 1917, var det vist, anmodede en Deputation fra det finske Folk om at faa Foretræde for den danske Rigsdag, jeg tror, der var 18 i alt, og deres Ordfører, Redaktør Colianders Skildring af Revolutionen gjorde et gribende Indtryk paa mig. Mange af dem havde ikke hørt fra deres Hjem i Maaneder. Det var de røde russiske Matroser og den røde Armé i Finland, der havde forenet sig, og frygtelige Ting maatte det finske Folk opleve. Jeg synes, det vil jeg gerne sige i denne Forbindelse, at det er et mørkt Kapitel i det danske Socialdemokratis Historie, da de fra Kongressen i Odense sendte et Slags Hyldningstelegram til den røde Garde baade i Finland og i Rusland.

Jo, de har faaet Anskuelsesundervisning deroppe, for ellers kunde man næsten sige, at der var større Grund for dem til at udtale, at det var ganske haabløst at forsvare sig, da de ligger ved Siden af den store Kolos med de 150 Millioner Mennesker. Men det er ikke den Tone, man hører fra Regeringsbænken i Finland. Det er et meget fattigere Folk end det danske, men de mener, at de ikke alene har Raad, men ogsaa Pligt til at bringe Ofre for at værne om deres Neutralitet og holde deres Land udenfor krigeriske Forviklinger. Fra Regeringsbænken i Finland lyder der Udtalelser som denne: Vi maa forsvare Finlands blodvundne Selvstændighed, vi maa ikke gennem en Tilintetgørelse af vort Forsvar vække Tvivl om, hvorvidt vi ogsaa lægger nogen Vægt paa at bevare vor Selvstændighed og Frihed, og viser vi ikke selv Forsvarsvillie, saa vil ikke noget andet Land bringe Ofre for vor Skyld. Det var heldigt, om den højtærede Forsvarsminister vilde studere de Udtalelser, som kommer fra et Land som Finland, et Land af Danmarks Størrelse, et Land, der har gennemgaaet saa uhyre meget ved den Revolution, der gik over det.